

ERIN HUNTER

SUPRAVIEȚUITORII

Căderea întunericului

Cartea a III-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Mulțumiri deosebite lui Inbali Iserles

Pentru Isabella Maya

MEMBRII HAITEI

CÂINII LEGAȚI

BELLA – femelă cu blana groasă, alb-aurie. A copilărit împreună cu Norocel (corcitură de sheltie și retriever)

DAISY – femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafenie (corcitură de Westie și Jack Russell)

MICKEY – câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru (Border Collie)

MARTHA – femelă de talie mare, cu blana groasă și cu capul lătareț (Newfoundland)

BRUNO – câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie și cu fața dură (corcitură de ciobănesc german și Chow)

RAZĂ-DE-SOARE – femelă de talie mică cu blana lungă, albă (maltez)

HAITA SĂLBATICĂ (în ordine ierarhică)

ALFA: corcitură de lup cu câine, de talie mare, cu blana albă-gri și cu ochii galbeni

BETA: femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (cunoscută și sub numele de Dulce)

VÂNĂTORII

FIOROSUL — mascul masiv, cafeniu, flocos și cu urechi lungi

NOROCEL — mascul cu blana groasă, alb-aurie

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cenușie

PRIMĂVARĂ — câine de vânătoare femelă, cu blana cafenie, cu pete negre

CÂINII DIN SERVICIUL DE PATRULARE

LUNA — ciobănesc femelă, cu blana alb-negru (mama lui Zvârcolici, un pui mascul alb cu negru, și a lui Botic, o femelă cu blana neagră)

SĂGEATĂ — câine de vânătoare femelă, deșirată, cu blana alb-cafenie

TIC — câine de vânătoare olog, cafeniu cu pete negre

SCHEAU — câine mic, negru, cu o alcătuire ciudată: urechi mici și fața zbârcită

CÂINI SINGURATICI

BĂTRÂNUL VÂNĂTOR — mascul mare și vânos, cu botul turtit

P R O L O G

Aerul fu străbătut de o lumină pătrunzătoare, iar în depărtare se auzi vuietul unui tunet. Ploaia cădea din înaltul cerului, formând pârâiașe învolburate de-a lungul pietrei-limpezi. Cu un scheunat, Ham-Ham își ascunse fața sub burta Cățelei-Mamă. Sora lui mai mică, Scârț, se cocoloși lângă el, tremurând.

— Liniște, puișori; nu aveți de ce să vă temeți, încerca să-i calmeze Căteaua-Mamă, lingându-le urechiușele.

Ham-Ham își ridică botul, simțindu-se puțin mai liniștit auzind vocea mamei. Pentru o clipă, fu orbit de un alt trăsnet. Apoi, totul se cufundă, din nou, în întuneric. Blana din jurul gâtului începuse să-l mănânce, în vreme ce restul puilor scânceau încercând să își găsească poziții cât mai confortabile.

Căteaua-Mamă îi adună pe toți cuprinzându-i sub laba ei protectoare și spălându-i cu limba.

— Știu că zgomotele astea sunt înspăimântătoare, însă este doar o furtună. Câinii-Cer și Fulger se hârjonesc. Pentru ei, este doar o distracție.

Un alt fulger străbătu cerul, urmat de încă o bubuitură. Deasupra se auzea șuieratul rafalelor de vânt. Nu *parea* să fie doar o joacă.

— Dar nu o să se rănească unii pe ceilalți? întrebă Ham-Ham, amintindu-și cum Cățeaua-Mamă îi învăța mereu să se joace fără violență.

— Nu, nu își vor face niciun rău. Doar se distrează, răspunse ea, împungând cu botul fiecare pui în parte. Câinii-Cer sunt frați, așa ca voi, iar Fulger este prietenul lor. Prietenii și frații sunt nedespărțiți, la bine și la greu.

— Dar... par să fie atât de *furioși*, scânci Hau.

— Ești sigură că doar se joacă? întrebă și Forfecel.

— Da, sunt sigură, răspunse Cățeaua-Mamă pe un ton definitiv. Acum, dragi puișori, a sosit vremea să vă odihniți. În curând, vor adormi și Câinii-Cer.

Era ceva în vocea ei care îl făcu pe Ham-Ham să o privească adânc în ochi, în vreme ce frățiorii lui se cocoloșeau unul într-altul, aproape de bățile liniștitoare ale inimii mamei.

Cățeaua îi evită privirea; întoarse capul, privind prin piatra-limpede către locul în care se aflase Cățeaua-Lună, înainte de a dispărea pe cerul întunecat și umed. Oare pe

fața ei se citea îndoiala, sau de vină era numai imaginația lui Ham-Ham?

Auzind fornăielile și sforăielile frăților săi, Ham-Ham simți cum o pâclă îi cuprinde mintea. Ar fi vrut să o întrebe pe Cățeaua-Mamă mai multe despre Căinii-Cer, dar fu răpus de oboseală. Își puse botul pe labe și simți cum i se închid ochii.

Când Ham-Ham se trezi, furtuna se transformase într-o ploaie monotonă. Încă nu răsărise soarele, iar frății săi dormeau claie peste grămadă, încălzindu-se unii pe alții. Tresărind speriat, Ham-Ham își dădu seama că locul în care se aflate mai devreme Cățeaua-Mamă era pustiu. Amușină aerul încercând să îi depisteze mirosul, înainte de a o observa în apropiere – o siluetă pitită în umbră.

Cățeaua urmărea cum stropii de ploaie se scurg pe piatra-limpede, ridicându-și din când în când fața către cer, de parcă ar fi stat de pază. În clipa în care Ham-Ham se apropie, ea dădu scurt din coadă, după care se întoarse să îl întâmpine. De data asta era *sigur* că citise în privirea ei o umbră de îngrijorare.

Ham-Ham se repezi către ea, dar se opri la numai câțiva pași:

— Mamă, nu e vorba *numai* de o hârjoneală, nu-i așa? Mai e ceva. Ceva rău.

Căteaua-Mamă își lăsă botul în pământ:

— Observi prea multe lucruri, Ham-Ham. Prea multe pentru un pui.

Pentru câteva clipe, amândoi își îndreptară capetele către piatra-limpede, însă afară era o beznă de nepătruns.

— Am mai văzut furtuni. Nu ar trebui să fie ceva diferit, însă, cumva, aerul pare... *mai dens*. Urletele Câinilor-Cer sunt mai adânci. Poate doar se joacă, sau poate...

Ham-Ham își urmări mama cu atenție, în vreme ce aceasta continuă:

— ...poate că sunt supărați.

Ham-Ham simți un frison pe șira spinării:

— Supărați – pe ce?

Căzu o vreme pe gânduri, apoi urmă:

— Supărați – pe cine?

Căteaua-Mamă oftă:

— Nu știu. Este posibil să-i fi supărat vreun câine, iar acum vor să ne reamintească tuturor cât sunt de puternici.

Ham-Ham făcu ochii mari:

— Ce ar fi putut face un câine ca să-i supere într-un asemenea hal pe Câinii-Cer? Apoi, Fulger este prietenul câinilor. Niciodată nu s-ar întoarce împotriva noastră, nu-i așa?

— Ai dreptate. Fulger și Câinii-Cer se află acolo ca să ne protejeze. Poate că e vorba despre altceva. Nimeni nu are

instincte mai ascuțite decât ale Căinilor-Spirit. Poate au simțit o primejdie și acum urlă ca să ne avertizeze.

— Primejdie? Parcă spuneai că totul e în regulă! exclamă Ham-Ham, dând neliniștit din coadă. De ce ne-ai spus că nu avem de ce ne teme?

— Nu fac altceva decât să ghicesc ce se petrece. Nu are niciun rost să te îngrijorezi atunci când, cel mai probabil, este vorba numai despre vânt și ploaie.

Cățeaua-Mamă se întinse și linse fața puilui.

Ham-Ham se smuci și se uită fix în ochii ei:

— Dar dacă avem de ce să ne temem, nu ar fi mai bine să știm despre ce e vorba? Cum altfel ne-am putea proteja?

Cățeaua-Mamă era însă de neclintit:

— Frica nu este niciodată de folos unui câine. Orice s-ar întâmpla, Căinii-Cer ne vor proteja.

Din bezna aflată dincolo de piatra-limpede, aerul începu din nou să se agite, vântul se stârni cu mai multă putere, iar ploaia începu să curgă în valuri. Ham-Ham scânci și își ascunse căpșorul între labele din față ale mamei. Întotdeauna îl admirase pe Fulger, câinele viteaz și loial, care făcuse din Căinii-Cer propria Haită. Acum, Ham-Ham se simțea nesigur. Oare Câinele-Spirit era supărat – sau speriat – el însuși?

— Nu te mai agita, Ham-Ham. Căinii-Cer doar se hârjonesc, sunt sigură. Nu are ce să se întâmple din pricina asta...

Cuvintele ei păreau acum goale de conținut, însă Ham-Ham nu avea de gând să își arate îndoiala. Era mai bine să creadă că se aflau în siguranță și că, în curând, Câinii-Cer vor dormi liniștiți.

— Fac mare război atunci când se hârjonesc.

Cățeaua-Mamă îi atinse fața cu botul:

— Bineînțeles că fac. Vorbim aici despre vitejii Câini-Cer! Doar nu te-ai aștepta să se joace în *liniște*, nu-i așa?

Îl împinse ușor pe Ham-Ham către frățiorii lui, călcă pământul în cerc, cu grijă, pentru a îndeplini ritualul de culcare, și se întinse lângă pui. Ham-Ham mai aruncă o privire afară, acolo unde ploaia cădea cu stropi mari. Se așeză lângă Scârț, care pufni scurt, însă nu se trezi.

Vântul urla, lovindu-se de piatra-limpede. Ham-Ham își zbârli blana de pe ceafă și închise ochii. Tremura, amintindu-și de cealaltă teamă a Cățelei-Mamă – aceea că, de fapt, Câinii-Cer urlă ca să-i avertizeze.

Ce putea fi atât de grav încât să-i alarmeze pe teribilia Câini-Cer?

CAPITOLUL UNU

Norocel rămase stană de piatră. Picioarele însă îi tremurau.

Peste câini se lăsă tăcerea...

Fața lui Alfa – lată și turtită, de lup – era de nepătruns. Se cocoță pe stânca lui, care străjuia acum ambele Haite. Pe iarbă, lângă el, se afla Dulce, frumoasa și agila cățea, care se uita la Norocel. Acesta abia dacă o băga în seamă.

Limba micuțului Scheau, un câine cu nasul cârn, îi atârna printre fălcile încleștate.

— Vedeți? Am avut dreptate! Câinele Străzii spiona pentru Câinii Legați. S-a întâlnit cu ăla... cel care arată ca el!

Scheau se întoarse către Bella, care îl săgetă cu privirea, până când acesta bătu în retragere.

— I-am văzut...

Cuvintele micuțului câine se risipiră în aer.

Norocel se lupta să își țină coada ridicată. Nu trebuia sub niciun chip să lase garda jos. Acest lucru l-ar fi făcut să pară slab – ceea ce ar fi fost sfârșitul său în ochii acestei fioroase Haite Sălbatice.

Cu toții așteptau o explicație, dar ce le-ar fi putut spune? Îi spionase, exact așa cum spusese Scheau. Nu-și imagina însă niciodată că Bella ar fi putut folosi informațiile pe care i le oferise ca să atace tabăra Haitei Sălbatice.

Norocel studie cu atenție fețele câinilor din cercul în care se afla.

„Oare ce știu cu adevărat? Dacă mă arăt loial Câinilor Legați, ceilalți mă vor sfâșia. Dar cum aș putea să le întorc spatele Câinilor Legați? Bella este sora mea mai mică...”

Trecuse prin atâtea în compania Câinilor Legați... însă cei din Haita Sălbatică îl acceptaseră ca pe unul de-al lor. Împărtășise cu ei Marele Mârâit, acolo unde Câinii Spirit alergaseră înaintea propriilor ochi. Simțise forța legăturii dintre ei, chiar și atunci când nesocotise stricta ierarhie impusă de Alfa.

Apoi mai era Dulce... Își îndreptă capul în direcția acesteia și îi întâlni privirea. În ochii ei se puteau citi durerea și confuzia – dar și speranța.

Dulce își ridică botul, spunând:

— Norocel a luptat cu vitejie ca să apere puii de pericolul vulpilor. Orice ar fi făcut înainte... el nu este un Câine Legat. Acum face parte din Haita noastră.

Spunând acestea, Dulce își mută privirea într-o parte. Urechile ei catifelate începură să tremure dintr-odată. În ciuda celor rostite, în vocea ei se simțea o anumită nesiguranță.

„E ca și cum și-ar dori să creadă ce spune“, gândi Norocel. „Vrea să creadă că sunt cel pe care și-l imaginează ea...“

Norocel hămăi recunoscător, cu toate că nu era sigur care îi era *de fapt* locul.

Aruncă apoi o privire către sora lui mai mică. Bella se uita la el, cu capul ușor înclinat.

„Ea știe că e adevărat. O parte din mine a ajuns să fie loială Haitei Sălbatice.“

Pentru o clipă, se lăsă copleșit de vinovăție. Apoi își reaminti că Bella îl determinase, de fapt, să se alăture Haitei Sălbatice! Și tot ea adusese vulpile la ei acasă! Trebuie să fi fost nebună să se încreadă în creaturile acelea viclene. Au trădat-o de cum le-a permis accesul în tabără, atacând-o pe Luna și amenințând-o că îi mănâncă puii. Își amintea cum câinii din ambele Haite și-au întrerupt lupta ca să sară în apărarea puilor, atunci când vulpile i-au atacat – mai întâi Daisy și Mulci, iar apoi, ceilalți. Au acționat uniți, alungând nenorocitele acelea de vulpi. Au luptat ca o singură Haită, puternică...

Norocel observă că Luna și Trosc stăteau la câțiva pași în spatele celorlalți, cu puii care supraviețuiseră – Zvârcolici și Botic – așezați între ei. Sufletul lui Norocel se umplu de amărăciune când își aminti de teroarea și de agitația acelor zile, de lătraturile asurzitoare și de cățeei care nu supraviețuiseră: neajutoratul Puf și bietul Mulci.

Alfa mârâi înfundat:

— Poate că Norocel a slujit Haita noastră pentru o vreme, dar asta nu îi scuză trădarea. Ce ai de spus în apărarea ta, *Câine de Oraș*?

Ca să câștige puțin timp, Norocel își linse laba strivită de o vulpe. Rar se întâmplase ca mintea lui ageră să-i joace feste, dar de data asta nu găsi nimic de spus pentru a se apăra.

„Era mult mai ușor pe vremea când eram un Câine Singuratic. Un Câine Singuratic nu răspunde în fața nimănui. Dar dacă, pur și simplu, nu îmi este menit să fiu un Câine Singuratic?”

Norocel înghiți în sec:

— Este adevărat că am ajutat ambele Haite, începu el.

Săgeată, supla cățea de vânătoare cu blana alb-cafenie, scoase un mârâit slab. Nemulțumirea acesteia se răspândi imediat în sânul fraților ei urecheați, Tic și Primăvară. Aceștia fuseseră tovarășii lui de Haită, dar acum îl săgetau

cu priviri otrăvite care făceau să i se zburlească blana de pe ceafă. Norocel se luptă cu sine să nu se întoarcă și să dispară în pădure. Dacă ar fi făcut asta, nu s-ar mai fi putut întoarce niciodată – dar *absolut* niciodată. Trebuia să se țină tare.

— Am avut șansa să vă cunosc pe toți, spuse el. Și m-am gândit... dar dacă *adevărata mea menire* era să unesc Haita Sălbatică? Cățeaua-Pământ a mârâit; Cățeaua-Râu a dezvăluit calea apei proaspete; Cățeaua-Pădure m-a protejat pe drumul către această tabără. La fiecare colț de drum am dat de prieteni... de Dulce în Casa Închisă, de surioara mea Bella... până și Căinii-Cer și Cățeaua-Lună par să mă fi călăuzit către această destinație.

Săgeată încă mârâia, însă ceilalți rămăseseră tăcuți. Norocel își dădu seama că le captase atenția.

— Ați văzut cum Haitele s-au unit în lupta cu vulpile? continuă el. Fiecare a avut un rol de jucat – nu numai câinii mari, precum Fiorosul și Martha, dar și luptători mai mici, ca Trosce și Daisy. Câini veniți din medii atât de diferite, deopotrivă Sălbatici și Legați...

Norocel făcu o pauză, scrutând adunarea.

— Nici măcar nu vă cunoșteți unii pe ceilalți, și totuși ați luptat, fără teamă, pentru un singur țel. Poate că a fost voia Câinilor-Spirit să vin aici – pentru ca Haitele să se unească?

Alfa își dezveli dinții cu un mârâit, însă Trosce, căteaua de vânătoare cu blana alb-cenușie din Haida Sălbatică, avea o față gânditoare. La numai câțiva pași de aceasta, Luna și Fiorosul rămăseseră nemișcați, lângă puii lor. Se uitară unul la celălalt, după care Luna făcu un pas în față.

— Fără ajutorul Căinilor Legați ne-am fi pierdut toți cei trei pui, nu numai pe micuțul Puf.

Alfa o privi pentru o clipă, apoi se întoarse către Norocel. Ochii galbeni ai câinelui-lup îl străpunseră adânc.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că ne-a înșelat, ho-tărî el. Norocel a adus pericolul și moartea în sânul taberei noastre.

Alfa își aținti privirea firoasă către Căinii Legați, apoi urmă:

— În timpul bătăliei cu vulpile, haida mea a trebuit să salveze de nenumărate ori această adunătură de neputincioși. Sper că nimeni nu așteaptă de la noi să apărăm niște câini maturi, care sunt la fel de vulnerabili ca niște cățelandri.

Auzind această insultă, Daisy se zbârli, în vreme ce Mickey râcăia cu laba din față iarba de lângă mănua de la-be-lungi.

Bella fu însă cea care făcu un pas înainte.

Norocel simți cum i se strânge inima în piept. Dacă sora lui mai mică l-ar fi provocat pe Alfa, nu ar fi făcut decât

